

тя, като се огледваше и приготвяваше да заспи; но изведнажъ, въ сжщата минута, когато се готвеше да завре главица подъ крилцето си, на нея капна една капка вода. „Странно нѣщо!“ извика тя. „на небето нѣма ни едно облаче, звѣздитѣ сж така ясни и свѣтли, а пъкъ дъждъ. Климатътъ въ сѣверна Европа наистина е ужасенъ.“

Друга една капка капна.

Каква полза отъ статуята, когато тя не може да укрие отъ дъждъ! — каза лѣстовичката; — трѣбва да потърся нѣкоя хубава тржба отъ печка, и тя рѣши да отлети другадъ. Но прѣди да успѣе да разпери крилѣ, третя капка падна на нея; тя погледна нагорѣ и видѣ — ахъ какво видѣ тя!

Очитѣ на Щастливия Принцъ бѣха пълни съ сълзи и сълзи течѣха по неговитѣ страни. Неговото лице при лунната свѣтлина бѣше така мило, щото сърцето на малката лѣстовичка се прѣпълни съ жалость.

— Кой сте вие? попита тя.

— Азъ съмъ Щастливиятъ Принцъ.

— Тогазъ защо плачете, попита лѣстовичката. — Вие съвсѣмъ ме измокрихте.

— Когато азъ бѣхъ живъ и обладавахъ човѣшко сърце, отговори статуята, азъ не знаехъ какво нѣщо сж сълзи, защото живѣяхъ въ веселия дворецъ, където е запретенъ входътъ за скърбитѣ. Денѣ съ своитѣ другари азъ играяхъ въ градината, а вечеръ — въ Голѣмата Зала. Градината бѣше заградена съ доста низка стѣна, но азъ никога не помислихъ да запитамъ, що се намира задъ нея; около мене бѣ всичко хубаво. Моитѣ придворни ми викаха „Щастливия Принцъ“ и дѣйствително азъ бѣхъ щастливъ, ако удоволствието може да достави щастие. А сега, когато умрѣхъ, тѣ ме поставиха така високо, щото азъ мога да виждамъ всичкитѣ безобразия и всичката сиромашия въ моя градъ и, макаръ сърцето ми да е направено отъ олово (куршумъ), азъ мога само да плача.

„Какъ, нима той не е отъ чисто злато?“ каза въ себе си лѣстовичката. Тя бѣше доста вѣжлива, да го запита за това.